

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 grudnia 2015 r. powódka K. W. wniosła o zasądzenie w postępowaniu nakazowym od pozwanego M. K. kwoty 145.747,25 złotych wraz z odsetkami oraz kosztami postępowania. W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała, iż dochodzona pozwem kwota stanowi nieuiszczoną przez pozwanego cenę za sprzedaną mu stolarkę aluminiową [pozew k-2-3].

W wydanym w dniu 27 stycznia 2016 r. nakazie zapłaty Sąd uwzględnił w całości roszczenie pozwu [nakaz zapłaty k-15].

Pozwany w złożonych zarzutach wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc brak wykazania przez powoda sprzedaży i wydania towaru za który domaga się zapłaty. Wskazał także, że „nie przypomina sobie” aby fakturę tej treści przyjął i nie jest pewien czy to on podpisał fakturę. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, że dokonał zapłaty kwoty 5.000,00 złotych na rzecz powoda [zarzuty k-28-30].

Pismem z dnia 21 lipca 2016 r. (prezentata) powód ograniczył żądanie pozwu o kwotę 5.000,00 złotych wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w tym zakresie [pismo k-56-59].

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2016 r. Sąd uchylił nakaz zapłaty w zakresie kwoty 5.000,00 złotych [postanowienie k-74-75].

W dniu 20 lutego 2017 r. (prezentata) pozwany podniósł, iż dokonał zapłaty kwoty 50.000,00 złotych gotówką do rąk T. H. (1) i w związku z tym wnosi o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa co do tej kwoty. Pozwany wskazał, iż powołanie tego dowodu w postaci pokwitowania odbioru pieniędzy nastąpiło z uwagi na zamknięcie roku kalendarzowego i podsumowania rozliczenia kontraktów. Z pokwitowania tego wynika, że T. H. (1) kwituje odbiór kwoty 50.000,00 złotych na poczet faktur wystawionych przez firmę powódki [pismo k-115, pokwitowanie k-116, oryginał k-171].

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Strony współpracowały już od 2012 r. [zeznania powódki e-protokół z dnia 9 stycznia 2018 r., k-233, adnotacje 00.05.14].

W dniu 28 października 2014 r. pomiędzy stronami została zawarta umowa o współpracy, której przedmiotem było określenie zasad dostarczania przez powódkę materiałów budowlanych [umowa k-8-9, zeznania powódki e-protokół z dnia 9 stycznia 2018 r., k-233, adnotacje 00.05.14].

W ramach realizacji umowy powódka zakupiła od firmy (...) (z którą to firmą łączyła ją także umowa o współpracy) stolarkę okienną aluminiową, którą po doliczeniu własnej marży odsprzedała pozwanemu, przy czym towar został dostarczony przez firmę (...) bezpośrednio na teren budowy w W., przy ul. K. P. i tam został zamontowany przez pozwanego. P. B. wystawił za zakup tej stolarki fakturę nr (...) na kwotę 127.004,88 złotych, przy czym tytułem zaliczki powódka zapłaciła kwotę 45.000,00 złotych oraz dokonała dalszych wpłat w kwocie 25.000,00 złotych. Płatność za tę fakturę miała nastąpić po zapłacie przez pozwanego [umowa o współpracy k-175-176; faktura k-60, polecenia zapłaty k-61-62, zeznania świadka T. R. e-protokół z dnia 25 maja 2017 r., k-152, adnotacje 00.10.36; zeznania świadka T. H. e-protokół z dnia 25 maja 2017 r., k-153, adnotacje 00.29.13, 00.43.58; zeznania powódki e-protokół z dnia 9 stycznia 2018 r., k-233, adnotacje 00.08.27].

P. B. wystąpił do Sądu Rejonowego dla m.st. W. (...) w W. (...) o zasądzenie od powódki kwoty 57.004,88 złotych tytułem pozostałej nieuiszczonej ceny z faktury nr (...) i nakazem zapłaty wydanym w dniu 26 stycznia 2016 r. roszczenie to zostało uwzględnione w całości. Powódka dokonała zapłaty kwoty zasądzonej pozwem wraz z odsetkami

i kosztami postępowania w dniu 31 marca 2016 r. tj. kwoty 67.828,02 złotych [przelew k-69; zeznania powódki e-protokół z dnia 9 stycznia 2018 r., k-233, adnotacje 00.15.54].

Inwestor budowy na którą dostarczono stolarkę aluminiową poinformował powódkę pismem z dnia 25 kwietnia 2016 r., że należność z tytułu montażu stolarki aluminiowej została zapłacona na rzecz pozwanego w kwietniu 2015 r. Stolarka aluminiowa została dostarczona i zamontowana na przedmiotowej budowie przy ul. (...) i nie było zastrzeżeń co do niej, zaś należność z tego tytułu została zapłacona na rzecz pozwanego [pismo k-72; zeznania świadków A. W. e-protokół z dnia 23 lutego 2017 r., k-123, adnotacje 00.14.26-00.16.30 oraz A. K. e-protokół z dnia 23 lutego 2017 r., k-123-123v, adnotacje 00.19.21—00.23.57].

Powódka wystawiła pozwanemu fakturę nr (...) za sprzedaż stolarki aluminiowej na budowę w W. przy ul. (...) za kwotę 145.747,25 złotych, z terminem płatności do dnia 16 marca 2015 r. Faktura została odebrana i podpisana przez pozwanego [faktura k-75B].

W dniu 16 października 2015 r. pozwany dokonał płatności na rzecz powódki kwoty 5.000,00 złotych za fakturę nr (...) [przelew k-31].

Pozwany poza zapłatą 5.000,00 złotych nie dokonał żadnej dalszej płatności na rzecz powódki za towar objęty przedmiotową fakturą. Wszystkie wpłaty pozwany dokonywał przelewami. T. H. (1) nie był upoważniony do odbioru gotówki w imieniu powódki i nie dokonywał takich odbiorów [zeznania świadka T. H. e-protokół z dnia 25 maja 2017 r., k-153, adnotacje 00.29.13-00.40.14; zeznania świadka A. B. e-protokół z dnia 25 maja 2017 r., k-154, adnotacje 01.00.30; zeznania powódki e-protokół z dnia 9 stycznia 2018 r., k-233, adnotacje 00.08.27, 00.22.22 – 00.27.58].

Nieczytelnym podpisem złożonym na pokwitowaniu odbioru kwoty 50.000,00 złotych może być autentycznym podpisem T. H. (1), jednakże z uwagi na szczupłość konstrukcyjną i prostotę, a co za tym idzie niewystarczającą ilość i jakość cech w nim zawartych, nie pozwala to na sformułowanie kategoriycznych wniosków, a niewielka ilość cech dystynktywnych powoduje małą odporność takiego podpisu na ewentualne próby naśladowczego sposobu jego sporządzenia [pisemna opinia biegłego k-191-192, ustana opinia biegłego e-protokół z dnia 26 października 2017 r., k-216, adnotacje 00.08.33-00.09.22].

Z informacji udzielonej przez Ministerstwo Sprawiedliwości Biuro (...) Krajowego Rejestru Karnego wynika, że T. H. (1) nie figuruje w kartotece karnej [pismo k-222].

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci dokumentów oraz uzupełniająco zeznania świadków i powódki, a także częściowo w oparciu o wydaną w sprawie opinię biegłego grafologa. Zeznania świadków oraz powódki co do zasady korelowały z materiałem dowodowym w postaci dokumentów oraz logicznie uzupełniały poszczególne elementy stanu faktycznego. Co do opinii biegłego, to istotną z punktu widzenia oceny materiału dowodowego kwestią pozostaje brak kategoriycznego i jednoznacznego (a nawet zbliżonego do tego) ustalenia, iż na złożonym przez pozwanego pokwitowaniu podpisem złożył T. H. (1). Opinia ta jednocześnie, z przywołanego wyżej względu, nie mogła stanowić podstawy do ustalenia, iż kwestionowany podpis był podpisem autentycznym T. H. (1) w sytuacji zaprzeczenia tej okoliczności przez T. H., a co za tym idzie, nie mogła stanowić podstawy do ustalenia przyjęcia przez niego kwoty 50.000,00 złotych na poczet faktur powódki.

W odniesieniu do tej okoliczności wskazać należy dodatkowo kilka innych okoliczności, których wspólna ocena wskazuje na brak możliwości uznania za udowodnioną okoliczności dokonania przez pozwanego zapłaty 50.000,00 złotych na poczet kwoty dochodzonej pozwem. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż niezależnie od tego, czy złożone pokwitowanie zostało podpisane przez T. H., nie wynika z niego w żaden sposób kiedy zostało ono sporządzone ponieważ nie zostało opatrzone datą. Powyższe, abstrahując od zaprzeczenia tej okoliczności przez T. H. oraz zeznań A. B., T. H. i powódki o braku umocowania T. H. do odbioru pieniędzy w imieniu powódki, niedokonywaniu takich pobrań oraz stosowanym sposobie rozliczeń z pozwanym za pośrednictwem systemu bankowego (przelewy), nie pozwala w żaden sposób ustalić jakich zobowiązań mogłaby dotyczyć ewentualna wpłata 50.000,00 złotych, a w szczególności czy może ona dotyczyć należności dochodzonej pozwem czy też innych, wcześniejszych zobowiązań.

Podkreślić trzeba, że pozwany pomimo wezwania na termin rozprawy (dwukrotnego) nie stawił się i nie przedłożył żadnego usprawiedliwienia swojej nieobecności na ostatniej rozprawie, co skutkowało pominięciem dowodu z jego przesłuchania, w ramach którego mógłby ewentualnie przedstawić swoje stanowisko (a więc dowodzić okoliczności związanych z tym pokwitowaniem. Powódka oraz świadek T. H. kategorycznie zaprzeczyli dokonaniu takiej wpłaty, zaś pozwany nie udowodnił aby została ona dokonana (niejednoznaczna opinia biegłego) a przede wszystkim aby dotyczyła roszczenia z faktury (...).

Ponadto w ocenie Sądu za brakiem wiarygodności złożonego pokwitowania jako dokonanego na poczet przedmiotowego roszczenia przemawia także brak powołania się na zarzut spełnienia w tym zakresie świadczenia już w zarzutach. Pozwany powołał się na dokonaną wpłatę 5.000,00 złotych, natomiast „przeoczył” wpłatę 50.000,00 złotych, co nie przemawia za wiarygodnością jego twierdzenia, zwłaszcza w związku z powoływaniem się na zamknięcie roku kalendarzowego i rozliczeń z kontraktów. Jednakże jak wynika z akt sprawy budowa na którą została dostarczona przedmiotowa stolarka zakończyła się w 2015 r., a zatem wszystkie te rozliczenia i podsumowania miały miejsce na początku 2016 r., zaś pozwany złożył pokwitowanie w lutym 2017 r.

Sąd uznał za ustaloną okoliczność przyjęcia i podpisania przez pozwanego faktury nr (...) bowiem pomimo podniesienia wątpliwości w tym zakresie w zarzutach, pozwany nie składał żadnych wniosków dowodowych na tę okoliczność, ani też nie podtrzymał tego zarzutu po złożeniu przez powódkę oryginału faktury.

Sąd pominął jako zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy w świetle art. 217 § 3 k.p.c. zgłoszone przez pozwanego wnioski dotyczące ustalenia czego dotyczy postępowanie prowadzone w Prokuraturze pod wskazaną sygnaturą akt jak i wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt innej sprawy cywilnej na okoliczność łączącej powódkę ze świadkiem T. H. bliskości. Okoliczność, czy powódka pozostaje w bliższym niż przyjacielski związek z T. H. (1) nie ma bowiem żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Zeznania T. H. jako świadka (i ich wiarygodność) po pierwsze nie były jedynym materiałem dowodowym na którym Sąd opierał poczynione ustalenia, a ponadto istnienie nawet takiej relacji nie przesądza o braku wiarygodności zeznań świadka. Ani świadek ani powódka nie zaprzeczali pozostawania w bliskich relacjach przyjacielsko – zawodowych, zaś rolą Sądu nie jest ustalanie i negatywna ocena istnienia ewentualnych jeszcze bliższych relacji. Co istotne także Sąd, na wniosek pozwanego zmierzający również do weryfikacji wiarygodności zeznań świadka T. H. zwrócił się o udzielenie informacji czy T. H. figuruje w rejestrze karnym i odpowiedź była negatywna. Niezależnie jednak od powyższego podkreślić należy, że to pozwany winien udowodnić zapłatę kwoty 50.000,00 złotych na poczet spornej faktury.

Z kolei wniosek o zwrócenie się do Prokuratury o udzielenie informacji czego dotyczy prowadzone postępowanie RP I Ds. 20/2017 również nie mógł zostać uwzględniony z uwagi na brak wskazania przez pozwanego jakichkolwiek związków z niniejszą sprawą.

Sąd pominął także wniosek strony powodowej o powołanie biegłego z zakresu księgowości celem ustalenia czy pozwany dokonał zaksięgowania i rozliczenia spornej faktury, bowiem okoliczność ta pozostaje także irrelevantna prawnie dla niniejszej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za uzasadnione.

Z zeznań świadków i powódki wynika, że przedmiotem umowy łączącej strony, której wynikiem było wystawienie faktury (...) była sprzedaż (dostawa) stolarki okiennej. Nie do końca przy tym wiadomo czy była to tylko dostawa czy też dostawa połączona z montażem, jednakże dokładne ustalenie rodzaju i charakteru umowy łączącej strony nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy biorąc pod uwagę rodzaj i charakter zgłoszonych przez pozwanego zarzutów, a co za tym idzie, brak potrzeby dokonywania ustaleń przesłanek istotnych z punktu widzenia konkretnej umowy (np. kwestia wad, przedawnienia itp.).

Zgodnie z art. 605 k.c. przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczania częściami albo periodycznie, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. W przedmiotowej sprawie strony zawarły co prawda umowę którą określały jako „umowę dostawy”, tym niemniej z uwagi na to, iż powódka nie jest wytwórcą dostarczanego sprzętu uznać należało tę umowę za umowę (...). Zgodnie z art. 535 § 1 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Głównym obowiązkiem kupującego wobec sprzedawcy jest obowiązek zapłaty ceny. Naruszenie tego obowiązku musi być traktowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania dłużnika w umowie wzajemnej. Istotnym obowiązkiem kupującego jest obowiązek odbioru rzeczy będących przedmiotem sprzedaży. Wykonanie tego obowiązku polega na objęciu rzeczy we władanie, w sposób odpowiadający właściwościom przedmiotu i postanowieniom umowy.

Sprzedaż jest zatem umową dwustronnie zobowiązującą, a dodatkowo świadczenia jednej strony są odpowiednikami świadczeń drugiej strony, co przesądza o tym, że umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej. Z istoty swej umowę sprzedaży cechuje odpłatność. Przez czynność odpłatną należy rozumieć taką czynność przysparzającą, na podstawie której osoba dokonująca przysporzenia majątkowego otrzymuje lub ma otrzymać w zamian korzyść majątkową (zob. Wolter A., Ignatowicz J., Stefaniuk K., Prawo cywilne, 1998, s. 268–269). Wyrazem jej odpłatności jest obowiązek kupującego zapłaty ceny, bowiem odpowiednikiem świadczenia sprzedawcy jest umówiona cena, a więc ustalona przez strony i wyrażona w pieniądzu wartość rzeczy lub prawa będących przedmiotem umowy (zob. W.J. Katner [w:] System PrPryw, t. 7, 2004, s. 12; Gawlik Z. [w:] Kidyba (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, t. III, Cz. szczególna, 2014, s. 26; Jezioro J., [w:] Gniewek, Machnikowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, 2014, s. 1066; Banaszczyk Z., [w:] Pietrzykowski (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, t. II, 2015, s. 248; Haładaj K., [w:] Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, t. II, s. 1021; Żuławska C., [w:] Komentarz do Kodeksu cywilnego, Ks. III, cz. 2, 2011, s. 17). Ustawodawca dla zawarcia umowy sprzedaży, co do zasady, nie wprowadza wymagania formy szczególnej. Co więcej, umowa sprzedaży ma charakter konsensualny, co oznacza, że do jej zawarcia dochodzi przez samo porozumienie się stron co do jej przedmiotu oraz ceny. Dlatego też dla jej ważnego zawarcia, strony nie są zobligowane do spełnienia dodatkowych wymagań.

W przedmiotowej sprawie pozwany w toku w postępowania wykazywał dosyć daleko idącą niekonsekwencję co do podniesionych w zarzutach zastrzeżeń i wątpliwości. W zarzutach pozwany podniósł, iż powódka nie wykazała dostarczenia towaru a złożony na fakturze podpis wzbudził wątpliwość pozwanego co do jego autentyczności. W zakresie tych zarzutów wskazać należy, iż nie znalazły one potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych bowiem świadkowie (w tym ze strony inwestora) zgodnie potwierdzili dostarczenie i zamontowanie przedmiotowej stolarki, natomiast pozwany po złożeniu oryginału faktury nie podtrzymał zarzutu braku jej podpisania.

Jednocześnie w piśmie procesowym z 20 lutego 2017 r. (data prezentaty) pozwany nie tylko nie podtrzymał powyższych zarzutów ani też pozostałych zarzutów podnoszonych wcześniej, bowiem wprost wniósł o oddalenie powództwa jedynie co do kwoty 50.000,00 złotych z uwagi na dokonaną zapłatę (pismo k-115).

W zasadzie od tego momentu całość sporu skoncentrowała się na kwestii dokonania wpłaty w kwocie 50.000,00 złotych i złożonym potwierdzeniu wpłaty.

Stosownie do treści art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Treść art. 6 k.c. zawiera dwie ogólne reguły: po pierwsze wymóg generalny udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułę, która obciąża obowiązkiem wykazania (dowodu) danego faktu po stronie osoby, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ze względów racjonalnych „zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu” jest niezbędna, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Reguła druga zaś stanowi „ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu”, od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne.

Nawet samo przyznanie faktu przez drugą stronę ewentualnego sporu nie może przy tym stanowić wystarczającego dowodu istnienia danego faktu, który musi być zawsze ponadto potwierdzony całokształtem materiału dowodowego lub innymi poznanymi już okolicznościami. Odzwierciedleniem tego jest regulacja art. 229 k.p.c. wymagającego, aby przyznanie faktu przez drugą stronę nie budziło wątpliwości, co wymaga właśnie uwzględnienia innych okoliczności. Także milczenie, brak wypowiedzi strony przeciwnej wobec twierdzeń strony powołującej tylko dany fakt może być przez sąd uznane za pośrednie przyznanie faktu, ale także tylko wtedy, gdy przeprowadzone w toku postępowania dowody uzasadniają wysnucie wniosku, że strona przeciwna istotnie nie miała zamiaru zaprzeczyć danej okoliczności faktycznej (art. 230 k.p.c.). Przepisy szczególne przewidują w pewnych przypadkach wyjątki od zasady obowiązku udowodnienia powoływanego faktu, w których to sytuacjach wystarczy samo powołanie faktu przez stronę. Jednakże są to bądź fakty niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – zgodnie z art. 227 k.p.c. - oraz fakty stanowiące wynik domniemań prawnych, których obalenie wyłącza ustawa (art. 234 k.p.c.).

Druga z określonych w art. 6 k.c. reguł, dotycząca zasady rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym, określającą, która strona poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast treść art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym, a więc kto powinien przedstawiać dowody (wyrok SN z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, Lex; wyrok SN z dnia 8 marca 2010 r., II PK 260/09, OSNP 2011, nr 17-18, poz. 226). „Przepis art. 6 k.c. wskazuje tylko podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on z tego obowiązku nie należy już do materii objętej dyspozycją art. 6 k.c., a stanowi aspekt mieszczący się już w domenie przepisów procesowych” (wyrok SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05, Lex). Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu.” (H. C., J. A., Status prawny komornika i podstawy jego odpowiedzialności odszkodowawczej po uchyleniu art. 769 k.p.c., (...) 2006, nr 4-6, s. 5).

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Podnieść należy, że ogólna zasada rozkładu ciężaru dowodu, jest regułą w znaczeniu materialnym wskazującą, kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast przepis art. 232 k.p.c. wskazuje, kto ponosi ciężar dowodu w znaczeniu formalnym: „kto powinien przedstawiać dowody” (wyrok SA w Gdańsku, z dnia 18 września 2014 roku, III AUa 2732/13, Lex).

Powinność przedstawienia faktów ma charakter, podobnie jak ciężar dowodu, ciężaru procesowego (onus profendi), z tym że ciężar przytoczeń jest priorytetowy w stosunku do ciężaru dowodu. Istnieje więc integralny związek między twierdzeniami stron, a tym co mają udowodnić ramach oneris probandi. U podstaw ciężaru dowodu znajduje się zatem ciężar twierdzenia okoliczności faktycznych (H. Dolecki: Ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym, PWN Warszawa 1998 rok str. 119). Brak szczegółowych twierdzeń po stronie, którą obciąża ciężar twierdzenia, prowadzi zatem z jednej strony do niemożliwości dowodzenia (bo nie występuje substrat dowodu w postaci twierdzenia o faktach), a w konsekwencji do przegrania procesu. Ciężar przytoczeń jest priorytetowy w stosunku do ciężaru dowodu. Żeby przeprowadzać dowody, wcześniej muszą być przez stronę powołane twierdzenia o faktach istotnych dla rozstrzygnięcia, które mają być przedmiotem dowodu. Strona zatem winna każdorazowo wskazać twierdzenia o faktach i jeżeli te twierdzenia są sporne i dotyczą okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, winna powołać na nie środki dowodowe, w celu wykazania ich prawdziwości. Twierdzeń stron nie mogą zastępować przeprowadzone dowody. Strona winna najpierw przywołać twierdzenia, a dopiero następnym etapem jest ich dowodzenie za pomocą różnych środków dowodowych - twierdzeń stron nie można budować w oparciu o przeprowadzone dowody. Nadto każdy wniosek dowodowy musi być powiązany z konkretnymi okolicznościami, które mają być nim stwierdzone (K. Kołakowski, Dowodzenie w procesie cywilnym. Wydawnictwo Zrzeszenia Prawników Polskich, Warszawa 2000, s. 43).

W przedmiotowej sprawie ciężar dowodu w zakresie okoliczności dotyczących zapłaty kwoty 50.000,00 złotych na poczet należności dochodzonej pozwem spoczywał na stronie pozwanej. Ciężarowi temu pozwany nie sprostał. Biorąc bowiem pod uwagę brak możliwości jednoznacznego ustalenia czy podpis na tym dokumencie (pokwitowaniu) jest

autentycznym podpisem T. H. (1) i zaprzeczeniu przez tego ostatniego złożenia tego podpisu i odbioru gotówki, to pozwany winien wykazać dokonanie takiej wpłaty. Sąd podkreśla przy tym, że abstrahując od zeznań T. H. i A. B. oraz powódki co do braku praktyki gotówkowych rozliczeń z pozwanym, przy jednoczesnych zeznaniach świadka T. R., że takowe miały miejsce, strona pozwana przede wszystkim nie udowodniła aby wpłata ta miała miejsce na poczet należności dochodzonej pozwem. Nawet bowiem przyjmując, że kwota wskazana przez pozwanego została rzeczywiście przekazana przez niego T. H. (1) (choć co do tego istnieją wątpliwości wynikające chociażby z braku powołania tej okoliczności już w zarzutach, a także z zasad doświadczenia życiowego, które wskazują, że wpłaty kwot tego rzędu, dokonywane na poczet faktury {a nie rozliczeń niezafakturowanych} odbywają się poprzez płatności przelewami a nie gotówkowo) to pozwany nie wykazał ani umocowania T. H. do przyjmowania wpłat na poczet należności powódki, ale przede wszystkim w żaden sposób nie udowodnił aby ewentualna wpłata była dokonana na poczet faktury (...) a nie wcześniejszych rozliczeń stron (które współpracowały już od 2012 r.). Z pokwitowania, zakładając jego autentyczność, nie bowiem co już Sąd podkreślał ani czas dokonania wpłaty (co pozwoliłoby na pewne przyporządkowanie czasowe w świetle wystawienia przedmiotowej faktury) ani żadne sprecyzowanie rodzaju zobowiązania. Z pokwitowania wręcz wynika wielość zobowiązań

pozwanego względem powódki: „na poczet faktur”, zaś z zebranego w sprawie materiału nie wynika kiedy te zobowiązania powstały i w jaki sposób zostały zaspokojone.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd uznał powództwo za uzasadnione w całości, uwzględniając dokonaną przez pozwanego wpłatę 5.000,00 złotych przed wytoczeniem powództwa, co do której powódka cofnęła powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymał w mocy wydany w dniu 27 stycznia 2016 r. nakaz zapłaty w sprawie X GNC 32/16 w zakresie obowiązku zapłaty kwoty 140.747,25 złotych i umorzył na podstawie art. 332 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c. postępowanie co do kwoty 5.000,00 złotych (co do której nakaz zapłaty został uchylony postanowieniem z dnia 26 lipca 2016 r.).

O odsetkach Sąd orzekł - zgodnie z żądaniem powoda (zmienionym w piśmie z dnia 21 lipca 2016 r., k-56) - na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016 r., zasądzać je (tj. utrzymując w mocy nakaz zapłaty) w wysokości odsetek ustawowych od dnia następnego po upływie określonego w fakturze terminu zapłaty, tj. od dnia 17 marca 2015 r. - do dnia 31 grudnia 2015 r., natomiast w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t. jedn. Dz. U. z 2016 r., poz. 684 ze zm.).

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym, przegrywający obowiązany jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Strona powodowa poniosła koszty w wysokości zasądzonej już w nakazie zapłaty, a zatem Sąd utrzymał w mocy tenże nakaz również w zakresie kosztów postępowania. Sąd wziął przy tym pod uwagę okoliczność, iż pozwany dokonał zapłaty 5.000,00 złotych jeszcze przed wytoczeniem powództwa, a zatem w tej części było ono niezasadne i powódkę należało uznać za przegrywającą, jednakże uległa ona w zakresie niecałych 3,5%, a zatem brak było podstaw do zastosowania zasady stosunkowego rozliczenia kosztów.

Jednocześnie biorąc pod uwagę zasadę odpowiedzialności za wynik sporu Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem pokrycia poniesionych przez Skarbu Państwa – kasę Sądu Okręgowego w Łodzi wydatków w zakresie zwrotu kosztów stawienia świadków (w kwocie łącznej 446,62 złotych), lecz omyłkowo zamiast orzekać o ściągnięciu tej kwoty od pozwanego, zaliczył na poczet tej kwoty część niewykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego poniesionej przez powódkę (co zostało uwzględnione w wydanym w dniu 16 lutego 2018 r. postanowieniu o sprostowaniu).

W konsekwencji tej samej omyłki co do podmiotu, który uiścił zaliczkę Sąd na podstawie art. 84 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 623) nakazał zwrócić pozostałą część

na rzecz pozwanego, zaś prawidłowo powinien ten zwrot nastąpić na rzecz powódki (co zostało również uwzględnione w wydanym w dniu 16 lutego 2018 r. postanowieniu o sprostowaniu).

W postanowieniu z dnia 16 lutego 2018 r. Sąd orzekł także, w oparciu o art. 98 k.p.c., o obowiązku zwrotu przez pozwanego na rzecz powódki kwoty „zaliczonej” na poczet kosztów poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. pozwanego.

1 Na marginesie można dodać, iż nawet gdyby przyjąć, że strony łączyła umowa obejmująca montaż tej stolarki na budowie, to oznaczałoby zawarcie przez strony umowy o roboty budowlane, a zgodnie z art. 647 k.c. przez umowę o roboty budowlane wykonawca zobowiązuje się do oddania przewidzianego w umowie obiektu, wykonanego zgodnie z projektem i z zasadami wiedzy technicznej, a inwestor zobowiązuje się do dokonania wymaganych przez właściwe przepisy czynności związanych z przygotowaniem robót, w szczególności do przekazania terenu budowy i dostarczenia projektu oraz do odebrania obiektu i zapłaty umówionego wynagrodzenia. W tym kontekście rodzaj zawartej umowy nie wpływa na określenie podstawowych obowiązków stron (dostarczenie materiału i wykonanie montażu z jednej strony a zapłata ceny z drugiej strony).

2 Zmiana przepisów dotyczących odsetek została wprowadzona ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 1830).